

[Socialministeren.]

levniveau i befolkningen synes jeg ikke, det er urimeligt, at man fastholder det princip, og derfor finder jeg ikke for øjeblikket, at det er særlig begrundet at overføre en større del af udgifterne ved børns forsørgelse til dem, som ikke har børn under 18 år.

Det siges i bemærkningerne til forslaget, at den økonomiske udvikling har været til ugunst for den del af befolkningen, som har små eller jævne indkomster. Hertil kan jeg oplyse, at selve børnetilskuddet dog følger prisudviklingen — det er den nye bestemmelse i loven — og i kraft af bestemmelsen om pristalsregulering nu er 14-15 pct. højere end i 1969. I øvrigt må man vel også understrege, at en forhøjelse af det almindelige børnetilskud ikke særlig ville hjælpe dem, der har små eller jævne indtægter.

Jeg kan indrømme, at der er familier, for hvem en forhøjelse af det almindelige børnetilskud kunne være ønskelig, men spørgsmålet er, om man ikke burde sigte efter at hjælpe dem på anden måde end ved at foretage den almindelige forhøjelse af børnetilskuddet, som forslagsstillerne kommer med forslag om her.

Det beløb, det ville koste at følge forslaget, er i alt ca. 312 mill. kr., men hertil kommer tab ved, at forskudsvis udlagte bidrag ikke kan indgå med det fulde beløb, og det ville andre en udgift på ca. 17 mill. kr. Derfor vil den samlede udgift ved det forslag, vi behandler her, blive næsten 330 mill. kr. Det er et beløb, som det ikke er let at skaffe til veje, og jeg synes, man må have lov at sige, at blot en mindre del af dette beløb kunne gøre betydelig nytte på anden måde. Jeg siger ikke disse ting for at afgive løfter, men blot for at pege på problemstillingen. Der kan være spørgsmål om ændret boligsikring, der kan være spørgsmål om at hjælpe familier med forbigående vanskeligheder efter børneforsørgsloven, og de enlige forsørgere kan hjælpes over forsørgsloven. I stedet for som her foreslået at gennemføre en forhøjelse af det almindelige børnetilskud burde man efter min mening overveje en indsats på de nævnte mere specielle områder. Får vi, hvad jeg håber, mulighed for, at gå videre på disse andre områder, hvor jeg mener forbedringer snarere bør gennemføres, ville vi jo have afskåret os derfra, hvis vi nu skulle anvende et beløb på over 300 mill. kr.

om året til forhøjelse af de almindelige ydelser efter børnetilskudsloven.

I forbindelse med fremsættelsen af forslaget har ordføreren for forslagsstillerne særlig omtalt en forhøjelse af det ekstra børnetilskud, der, som jeg nævnte før, blev indsat i loven for at kompensere, at en enlig forsørger betaler mere i skat efter kildeskatteloven, idet den enlige forsørger kun har ét personfradrag. Det blev jo i sin tid til brug for folketingsudvalget beregnet, at den enlige forsørger gennem det ekstra børnetilskud, som i dag er på 1.152 kr. om året, og som trådte i kraft samtidig med, at man foretog ændringen af skattereglerne, ikke blev beskattet; der blev jo foretaget og forelagt beregninger, som viste, at stort set alle grupper gennem dette ekstra børnetilskud fik kompensation for, at enlige forsørgere kun får ét personfradrag. Det er rigtigt, at der for enkelte indtægtsgrupper var tale om ganske små variationer. Det drejer sig om mennesker med en skattepligtig indtægt på mellem 6.000 og 12.000 kr. Men den manglende dækning, der var tale om, blev dengang opgjort til et beløb mellem 11 og 21 kr. om året, altså mellem 1 og 2 kr. om måneden. Og nu i dag er ekstratilskuddet ikke 1.104 kr., som da lovforslaget blev gennemført, men 1.152 kr.

Det er naturligvis meget vanskeligt at beregne, om skattebetalingen samtidig er ændret for samme indtægtsniveau, men jeg må vedrørende dette punkt henholde mig til, hvad økonomiministeren udtalte i februar måned i år ved behandlingen af forslaget til folketingsbeslutning om sociale foranstaltninger og om et lønmodtagertilskud. Ved den lejlighed sagde økonomiministeren, at den skattestigning, som er sket ved overgangen til kildeskat, ikke i særlig grad adskiller sig fra, hvad der tidligere er sket ved overgang fra ét skatteår til et andet, og at en forhøjelse af børnetilskuddene derfor ikke kan begrundes i en særlig hård skatteudskrivning.

Min konklusion må derfor blive, at der ikke kan være tilstrækkelig anledning til nu at gennemføre en almindelig forhøjelse af ydelserne efter børnetilskudsloven. Vi er alle sammen interesseret i at forbedre de sociale ydelser, men vi må foretage den rigtige prioritering af opgaverne, og jeg mener, at de forbedringer, vi kan give, bør gives på om-